

høre vi et Bud derovre fra om, at Arbejderne ved Putilovværkstederne have besluttet at gennemføre Normalarbejdsdagen selv uden Arbejdsgivernes Samtykke, paa den Maade simpelthen, at de forlade Fabrikkerne og Værkstederne efter 8 Timers Arbejde. I den Anledning har Finansministeren ladet Arbejdsgiverne tilkalde og indtrængende opfordret dem til at gaa ind paa Arbejdernes Krav, for at ny Uroligheder kunne forebygges. Nu vil jeg paa ingen Maade sammenstille Forholdene i Danmark med Ruslands. Jeg konstaterer med Glæde, at vi ikke have de samme Forhold her, men jeg peger kun paa, at det, som vi her tvinges til Aar efter Aar at anmode Lovgivningsmagten om at hjælpe os med at gennemføre, det kan muligvis gennemføres ad den Vej, som her er omtalt fra Rusland. Jeg vil nødig ønske de Forhold herhjemme, som man har i Rusland, thi jeg er stolt af, at vi i Danmark ere komne saa langt, at vi i væsentlig Grad beherske de Bevægelser, der foretages fra Arbejdernes Side. I Rusland have de jo ikke en Gang kunnet begynde en Konflikt, fordi Organisationen mangler. Utilfredsheden er der, men Systemet mangler. Derfor have de kun i begrænset Omfang kunnet begynde en Konflikt for de økonomiske og vel ogsaa politiske Reformere, de ønske. — For nylig har der været en stor Konflikt, som jo nu i det væsentlige er afsluttet, nede i Westphalen. Forholdene ere jo ogsaa der anderledes end i Danmark. Arbejderne ere der i Stand til at begynde en Konflikt, men ikke saa godt i Stand til at afslutte den, fordi de mangle den Fasthed i Organisationen, som er nødvendig for at optræde som samlet Enhed.

Her i Danmark derimod er Forholdet jo saa, at Organisationerne kunne begynde en Konflikt samlet og afslutte den samlet, og de kunne, hvad der er betydeligt mere værd endnu, lade helt være med at lave Konflikt. . . . Det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen) ler og nikker. Men det er ikke en ganske ringe Ting den, at der findes organiserede Arbejdere, som kunne lade være med noget, som maaske kunde skade dem i Øjeblikket, eller fremkalde Forstyrrelser, hvor de ikke ønske saadanne. Det kalder jeg en betydningsfuld Frugt af Organisationen, men fordi Arbejderne kunne være rolige og kunne lade være med at lave Konflikt, maa man ikke derfor tro, at de altid ville være rolige. Jeg har hermed villet henpege paa, hvad der sker andre Steder, og paa, at vi ikke kunne

vente, at danske Arbejdere til evig Tid eller i en meget lang Fremtid skulle finde sig i den lange Arbejdstid, sammenholdt med den stærke Arbejdsdeling indenfor Industrien. Og for at forebygge dette synes jeg rigtignok, at der er den allerstørste Anledning for Regeringen til at tage det Spørgsmaal op for Alvor, om der ikke alligevel til Trods for, at det kommer fra Socialdemokrater, dog kunde være noget deri, som man burde overveje velvilligt.

Pasteur har jo en Gang sagt — det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) anførte det her i sit Foredrag om Tuberkuloseloven —, at det var ikke nogen Drøm, at Menneskene kunde blive fri for smitsomme Sygdomme, det kunde blive en Virkelighed, naar man kun selv vilde. Og det foreliggende Forslag vilde kunne blive et Led i Virkeliggørelsen deraf ved at befri Arbejderen for alle de Erhvervssygdomme, der paaføres i mange Bedrifter, der gøre dem arbejdsløse, saa de blive smidt bort, naar de ikke kunne gøre Gavn nok for den paagældende Arbejdsgiver, da han ikke føler nogen synderlig Forpligtelse overfor dem, uagtet de ere blevne syge ved at arbejde i disse Virksomheder. Men paa alt dette kan der raades Bod ved kortere Arbejdstid, ved større sanitære Indretninger. Lægerne tale jo om forskellige Slags Lunger. De tale om Kullunger, Jernlunger, Kisellunger, Tobakslunger, altsaa Lunger, der ere karakteristiske for deres Indehavere, og som de faa, fordi de arbejde i disse bestemte Professioner. Det kan ikke være nødvendigt, at Mennesker skulle lide under eller gaa til Grunde, fordi en Industri af Ligeegyldighed eller i Konkurrenceiver eller af Profitbegær ikke vil foretage de Foranstaltninger, der ere nødvendige for at værne om deres Arbejders Sundhed og Liv. Det er og kan ikke være nødvendigt, at noget saadant skal vedblive at gaa i Svang, det kan heller ikke være nødvendigt, naar der ved arbejdsbesparende Maskiner indføres en større Arbejdsdeling, at Arbejderne af den Grund skulle staa og arbejde sig til mindre veludviklede Mennesker, end hvis de havde mere sammensat Arbejde. Samfundet har, naar en saadan Arbejdsdeling finder Sted, ogsaa en Pligt til at mildne Følgerne af denne saa meget som muligt. Og vil man endelig mene, at det kun er noget, som Arbejderne have vedtaget, som Socialdemokratiet har vedtaget, det er altsammen deres gamle Historier, det har ingen Betydning, saa vil jeg minde blandt andet om en Kongres, der fandt